

ဆုမြတ်မွန်မွန်

အကြည့်မှာရင်နုနီ အတွေ့မှာလိုက်မော နောက်ဆုံးတော့
သူမကိုကျွန်တော်ဒူးထောက်လိုက်ရတယ်

Design L N E

အခန်း(၁)

“ကဲ... ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပါပဲကွာ၊ အားလုံးပဲ နားလို့ ရပြီ၊ ဆီးယူ တူမော်လ်ရိုး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

တာဝန်ကျဆရာက အတန်းချိန်ကုန်သွား၍ နှုတ်ဆက်လျှင် ကျောင်း သူကျောင်းသားတွေ ကလည်း မတ်တတ်ထရပ်ကာ ပြန်လည်နှုတ်ဆက် ကြသည် ။ ဆရာတစ်ယောက် အခန်းအပြင်ဘက် သို့ ရောက်သွားလျှင် သူတို့ အုပ်စုမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာကြသည် ။ အထူးသဖြင့် ကောင်မ လေး ချောချောတွေရှိရာ အတန်းဘက်သို့ ဝါသနာအပါဆုံး မိုးကိုက ဂ နာမငြိမ်ဆုံး။

“ဟေ့ကောင် လစ်မယ်လေ၊ တော်ကြာ တီချယ်ကြီး ဝင်လာလို့ ထွက် မရဖြစ်နေမယ်”

“ဘာလဲ မင်းက မြန်မာစာအချိန် မတက်တော့ဘူးလား”

“တက်တော့ဘူး”

“ဟင်း... စာမေးပွဲကတော့ အောင်ဦးမှာ ပဲ”

“ဟေ့ကောင် မြန်မာစာက မိုင်နာပါကွ”

“အေး... အဲဒီမိုင်နာတွေပဲ ပြဿနာတက်နေတာ။ မေဂျာတွေကို အုံး မစားဘူး၊ မိုင်နာတွေ ကလည်း သူတို့ အချိန်တွေကို လစ်လွန်းလို့ မင်း

တို့ ကို ကျွေးချင်နေတာ”

“ကျွေးချင်လည်း နောက်မှ ကျွေးတော့ကွာ... ကဲ... ရွှေကြမယ်ကွာ၊ ဘာလဲ မင်းတို့ က မလိုက်ဘူးလား၊ လိမ္မာတယ်ဆိုတဲ့ အထာကြီးတွေ လား”

“အန် အို နိုး မဟုတ်ရကြောင်းပါ၊ သားတို့ ကတော့ ရည်းစားတစ်ယောက် ရဖို့ အရေး လိုက်မှာ ပါ”

မိုးဂျီက စာအုပ်တွေကို ကောက်သိမ်းကာ ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ ထည့်ရင်းမှ မတ်တတ်ရပ် လျက်ပြောသည်။ ။ မိုးကိုကလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ ။ သူနဲ့ ညိုမင်းကျော်တို့ ပဲ ကျန်တော့သည် ။ ညိုမင်းက သူ့ကို မျက်စပစ်ပြလျက်

“မင်းက မရွေးဘူးဆိုတဲ့ အထာလား”

“ဪ... မင်းတို့ သွားမှ တော့ ငါက ပါရတော့မှာ ပေါ့၊ ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ ပတ်စရာ ရှိတာပတ်ပြီးရင် ကန်တင်း သွားမယ်ကွာ၊ ငါ လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်တယ်”

“အိုကေ ... သောက်ရမယ်၊ ကဲ.. လစ်မယ်ကွာ”

သူတို့ တစ်အုပ်စုလုံးမှာ သံစဉ်ညှိပြီးကျလျှင် အသီးသီး အတန်းအနောက်ပေါက်မှ အသာလစ် ထွက်လာကြသည် ။ အတန်းချိန် အကူးအပြောင်းမို့ အပြင်ထွက်သူကထွက်၊ ကန်တင်းသွားသူက သွားနှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းထဲ၌ ဥဒဟိုသွားလာနေကြသော ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေ အပြည့်ပဲဖြစ်သည် ။ ကျောင်းဖွင့်ထားတာ တစ်လလောက်ပဲ ရှိသေးသည် မို့ ဘယ်ကျောင်းသူက ဘယ်မေဂျာဆိုတာ မြင်တာနဲ့ ချက်ချင်း မခွဲခြားတတ်သေးပါ။ ဒါမျိုးက ဝါသနာရှင်အစ်ကိုကြီးတွေ ထံ

မှာ လက်တို့ ပြီး စနည်းနာရဦးမှာ ဖြစ်သည်။ ။ အခုလောလောဆယ်မှာ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကလည်း သတင်းအတိအကျ မထုတ်ပြန်ကြသေး။ သူတို့ လည်း ဒေလီတာတွေ ကောက်ယူတုန်းဖြစ်သည် ဟု ခိုင်လုံသော သတင်းရပ်ကွက်က ကြားထားရသည်။ ။

သူတို့ အုပ်စုသည် အသက်ရှည်ဆေးလေးတွေဟု နာမည်ပေးထားသော ကောင်မလေးတွေကို ဟိုဟိုဒီဒီ ငမ်းရင်းမှ မိုးကို သွားဝိုက်နေသည့် အတန်းရှေ့သို့ ရောက်လာကြသည်။ ။ မိုးကို ဝိုက်နေသည့် ကောင်မလေးမှာ သူတို့ သင်္ချာမေဂျာက ဖြစ်သော်လည်း အခန်းချင်းမတူပါ။ ကောင်မလေးရှိရာ အတန်းရှေ့သို့ ရောက်သွားသောအခါ ကောင်မလေးတို့ အုပ်စုကို မတွေ့ရ။ မိုးကိုက ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေ့ဝဲ ရှာဖွေရင်းမှ ...

“မတွေ့ဘူးကွ၊ ကျောင်းများ မလာတာလား မသိဘူး”

ဖိုးဂျီက မိုးကိုရဲ့ ခေါင်းကို နောက်မှ ဆောင့်တွန်းထုတ်ရင်း ...

“ငတုံး ... ဆော်လိုချင်လိုက်တာ ကျတော့လည်း ပျာ.. အခြေအနေ ကျတော့လည်း ဘာမှ မသိ နားမလည်”

“အောင်မာ ... မင်းကရော ဘယ်လောက်နားလည်နေလဲ”

“ဟေ့ကောင် .. မင်းထက်စာရင်တော့ နားလည်တယ်ကွ၊ မင်းကောင်မလေး ကန်တင်းမှာ ။ လောင်းမလား”

“အောင်မာ ... သူက ဘယ်ကသိရတာပါလိမ့်၊ ဟိုက ပြောထားတာ ကျနေတာပဲ”

“ပြောပြော မပြောပြောကွာ လောင်းမလား”

“မလောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကန်တင်းတော့သွားမယ်”

“တွေ့လား သတ္တိမရှိတဲ့ ကောင်”

“ကဲ ... တော်ပြီကွာ၊ မာန်ဖီမနေကြနဲ့ ၊ ကန်တင်းဆိုလည်း ကန်တင်းသွားမယ်၊ ငါလက်ဖက် ရည်သောက်ချင်နေပြီ၊ မနက်အစော ပါမောက္ခအချိန်မို့သာ အပြေးအလွှား လာတက်ရတာ၊ အိပ်ရာထ နောက်ကျတာနဲ့ ဘာမှ စားမလာခဲ့ရဘူး ...ဗိုက်ဆာတယ်၊ အိပ်ရေးလည်း မဝဘူး၊ အိပ်ချင်တယ်၊ သွားမယ်”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက သူ့စကားကို နားထောင်ဟန် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ တစ်အုပ်စုလုံး ကန်တင်းသို့ ချီတက်လာခဲ့ကြသည် ။ နေ့လယ်ခင်း ထမင်းစားချိန်မဟုတ်သေးသဖြင့် ကန်တင်းမှာ လူသိပ်မ ကျသေး၊ ထိုင်လို့ အဆင်ပြေရုံ အနေအထားမှာ ပဲရှိသည် ။ သူတို့ အုပ်စု သည် ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖြစ်သည့် ကိုကျော်ကြီး၏ ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်ကြသည် ။ သူကတော့ ဗိုက်ဆာနေသူ ပီပီ လက်ဖက်ရည်နှင့် မန္တလေးမြီးရှေ့မှာ လိုက်သည် ။ ကျန်တဲ့ ကောင်တွေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပေါ့ကျတစ်ခွက်စီသာ။

မိုးကိုက ရောဂါပြန်ထလာလျက် ကောင်မလေးဇာတ်လမ်းက ပေါ် လာပြန်သည် ။

“ဟေ့ကောင် ... ဖိုးဂျီ၊ မင်းပြောတော့ ငါ့ကောင်မလေးက ကန်တင်း မှာ ဆို၊ အခု ဘယ်မလဲ မတွေ့ပါလား”

“ဘယ်တွေ့မလဲ၊ မင်း မြင်မှာ စိုးလို့ ပုန်းနေတာကိုး”

“အောင်မာ ... သူလား...ပုန်းမှာ ၊ ဒီမှာ ဟေ့ကောင် တို့ က မျက်လုံး ချင်း ဂဏန်းငြိမ်ပြီးသား နော်၊ မပြောနဲ့ ။

နောက်တစ်လလောက်နေရင် ဖွင့်ပြောတော့မှာ ပြီးရင် ရည်းစားတ

စံယောက်ရ ဒါပဲ၊ အငြိမ် .. အငြိမ်”

“အဟွတ်.. အဟွတ်.. ကြားရတာ စိတ်ဆင်းရဲလိုက်တာ၊ ဟေ့ကောင်မင်း ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်တွေကိုသာ သွားလို့မို့ချည်ကွ နော်....”

အခုမှ အတန်းရှေ့က ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန်ပတ်၊ လျှောက်သံပြန်ပေး ခြေအေးဝမ်းရောင် ဖြစ်နေတဲ့ ကောင်ကများ ၊ ဒါတောင် ငါတို့ ပါလို့ ပတ်ရဲတာ၊ ငါတို့ မပါရင် တစ်ယောက်တည်းတောင် သွားကြည့်ရဲတဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ...

အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ”

ဖိုးဂျီက မိမိရရပြန်တွယ်ရလျှင် မိုးကိုရဲ့ မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့လို့ သွားလေသည် ။ သူက အသာရယ် ကာ မြီးရှေ့ကို အရသာခံစားနေရင်းမှ ဒီကောင်တွေပွဲထဲသို့ ဝင်မပါဖြစ်သေးပါ။ သူတို့ လေးယောက် အုပ်စုသည် လေးယောက်မှာ လေးပုံစံ။ ပုံစံတစ်မျိုးစီဖြစ်သည် ။ သူက တစ်ခုခုဆို အေးအေးဆေးဆေး သမာသမတ်ကျကျ၊ အမှန်တရားဘက်တော်သားဖြစ်ကာ အပိုစကားသိပ်မပြောတတ်၊ ကောင်မလေး ဓာတ်ပုံလာပြရင်တောင် သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း အခင်အမင် မပျက်ချင်လို့ ကြည့်ပေးတာနော် ဟူသော အထာကြီးဖြင့် နေတတ်သူဖြစ်သည် ။ ဒါကြောင့် သူသည် အခုလောလောဆယ်မှာ တော့ ဇယားအမှ ညှိထက် ဇယားအမှ ညှိလွန်နေသော ညှိမင်းရဲ့ မျက်နှာကိုသာ အထူးအဆန်း ငေးကြည့်နေမိတာဖြစ်သည် ။

သူကသာ ဇယားအမှ ညှိကို မကြည့်ဖြစ်သေးသော်လည်း ဟိုဘက်ဘဝက အမဲလိုက်ခွေးတွေ သေလို့ ဝင်စားသည့် ဖိုးဂျီနှင့် မိုးကိုတို့ ကတော့ မိန်းမလှလှတစ်ယောက် ရှစ်မိုင်လောက်က လှမ်းလာ လည်း ကြိုမြင်သူတွေဖြစ်ကြလေရာ ညှိမင်းပြသော တစ်ယောက်ကို သူ့ထက်အရင် ချက်

ချင်းပဲ ရှုစားပြီးသွားကြသလို အသံတွေပါထွက်လာသည်။ ။

“ဟင် ... ဘူလေးလဲ၊ ဒါလေးက ဘူလေးလဲ”

ကောင်မလေးချောချော ဇယားအမှ ညှိလေးများ မမြင်လိုက်နှင့် တွေ့တာနဲ့ ဘူလေးလဲဟု အော်တတ်သူ ဖိုးဂျီက ဝတ္တရားမပျက် အဲဒီအတိုင်း ထရုတ်သည်။ ။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ညှိမင်းပြောတဲ့ ဘုံကြိုးပြတ်တဲ့ ဒေဝီနတ်မျိုးနွယ်အစစ်ပဲ။ အားလုံး ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်ကုန်ပြီ”

သူသည် သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားသံတွေကို ကြားသောအခါ မျက်ခုံးရှုံ့ပြီး ပြုံးမိလျက် အဲဒီကောင်တွေ ကြည့်နေရာကို ကြည့်မိသည်။ ။ အဲဒီမှာ ပဲ သူ မျက်တောင် ခတ်ဖို့ နည်းနည်းမေ့လျော့သွားပါသည်။ ။ ဟင့်အင်း... မျက်တောင်ခတ်ဖို့ မေ့လျော့တာမဟုတ်။ မျက်လုံးတွေကို ဒီနေရာမှာ ဆိုက်လျက် stay ဖြစ်လို့ နေတာဖြစ်သည်။ ။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆိုတာထက် မိန်းကလေးသည် အခုခေတ်မှာ ရှားပါးနေစပြုသည့် ခါးကျော်လှလှဆံနွယ်ရှည်များ နှင့် ဖြစ်ကာ ဘယ်လိုချောမွန်းမသိ အောင်ကို ချောမောလှပါသည်။ ။ အသားအရေက တွေ့နေကျကောင်မလေးများ လို ဖြူတာလည်း မဟုတ်။ ညှိတာလည်း မဟုတ်ဘဲ အသားတော်ရွှေဝါဝင်းလေးဖြစ်သည်။ ။ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆက် ကျတော့ရော ... သူမက မြန်မာဝတ်စုံလေးကိုပဲ စမတ်ကျကျဝတ်ဆင်ထားတာမို့ သူမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားက မှန်းဆလို့ ရအောင်ကို ပေါ်လွင်နေသည်။ ။

ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ မိန်းကလေးတွေဟာ ပိန်တဲ့ သူကပိန်၊ ဝတဲ့ သူကဝ၊ အချိုးမကျလှတော့ဘဲ တစ်ပုံစံတွေ ထွက်နေကြသည့် အထဲမှာ သူမရဲ့

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လေးက မိန်းကလေးများ အတွက် နမူနာပြုအဖြစ် ထားပြချင်စရာကောင်းနေသည်။ မော်ဒယ်လ်တွေလောက်လည်း ပိန်သွယ်တာ မဟုတ်။ မယ်မြန်မာတွေလောက်လည်း ရှိုက်ကြီးဖိုငယ်မဟုတ်။ သို့သော် အဆီအပိုမရှိဘဲ သူ့နေရာနဲ့ သူ ပြည့်စုံရှာသော ပစ္စည်းပစ္စယများ သည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အတွက်တော့ မက်စရာ ကောင်းနေသည်။ ခြုံပြောရလျှင်တော့ ဒီမိန်းကလေးဟာ တကယ့်ကိုလှပပါသည်။ ။ မျက်နှာ၊ ဆံပင်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်၊ သွားလာလှုပ်ရှားမှု ဘယ်နေရာမှ ပြောစရာမရှိ။ ဖိုးဂျီပြောသလို ဘူလေးလဲ (ဘယ်သူလေးလဲ) ဟု မေးဖို့ ပဲ ကျန်တော့သည်။ ။

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့ကိုသာ ပြောနေတယ်၊ မင်းကျတော့ ပါးစပ်ထဲ ယင်ကောင်ဥနေပြီ”

ညိုမင်းက ပေါင်ကို လက်တို့ ပြီး ပြောတော့မှ ပင် သူက မျက်လုံးတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ပြန်ဖြစ် လာသည်။ ။ ချထားသော လက်ဖက်ရည်ကို ကောက်မော့မိလျက်

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တကယ်ချောတော့ သေချာကြည့်ဖြစ်သွားတာပါ”

သူက အဲဒီမိန်းကလေးကို နောက်တစ်ခါ ထပ်ကြည့်ရင်း ဆိုမိသည်။ ။ သူမက သူတို့ အုပ်စုကို မြင်ဟန်မတူပါ။ အဖော်နှစ်ယောက်နှင့် အတူ စကားစမြည်ပြောရင်း စားပွဲထိုးလေးကို စားစရာတွေ မှာ ကြားနေသည်။ ။ သူ့နေရာကကြည့်လျှင် သူမက တစ်ဝိုင်းကျော်မှာ ဖြစ်ကာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး မြင်ရသော အခြေအနေဖြစ်ပါသည်။ ။ သမင်လည်ပြန်တွေ ဘာတွေ ရှိုးစရာမလိုပါ။ ။

“ဘယ်သူလဲ မသိဘူးကွာ၊ ဒီလောက်မှ ညှိနေတာ။ တို့ သင်္ချာကတော့

မဖြစ်နိုင်ဘူးနဲ့ တူတယ်”

“သေချာတာကတော့ သူဟာ Queen တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲ ငါသတိရပြီ၊ ငါ့ကို EC ကိုသိက ပြောဖူးတာ မှတ်မိပြီ၊ မြန်မာစာနဲ့ ဖစ်ဆစ်က ကွင်း(န်)တွေက မိုက်တယ်တဲ့

ကွင်း(န်)တွေထဲမှာ အဲဒီနှစ်ယောက်က အမိုက်ဆုံးပဲတဲ့ ..

သူဟာ မြန်မာစာနဲ့ ဖစ်ဆစ် တစ်ခုခုဖြစ်ဖို့ များ တယ်၊ မပူပါနဲ့ မြန်မာစာမှာ ရော ဖစ်ဆစ်မှာ ရော တို့ ဘော်ဒါတွေရှိတာပဲ၊ သူ့အကြောင်း သိချင်ရင် တစ်နာရီလောက် စောင့်ရရုံပါပဲ၊ ကမ္ဘာ့ရွာကြီး ထဲမှာ တို့ တက္ကသိုလ် ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါကွာ”

“ဟွန်း .. ဒီအသံတွေကို ရီကောဒင်းနဲ့ ဖမ်းထားပြီး မင်းကောင်မလေးရှေ့မှာ သွားဖွင့်ပြချင် တယ်”

“အောင်မာ ဖွင့်ပေါ့၊ မင်းတို့ ရော မငမ်းလို့ လား”

“ဟ ... ငါတို့ က ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေး မရှိဘူးလေ၊ မင်းက ဒါကိုပဲ မရတော့ရင် သေတော့မယ့် ဒီဇိုင်းဖြစ်နေတာ ...

အခုလည်း ဟိုဇယားအမှ ညှို့ကို မစားရ ဝခမန်းရှိုးနေတာ၊ ဪ ... ယောက်ျားတွေ ... ယောက်ျားတွေ တကယ်တမ်းကျတော့ ကောင်မလေးတွေခမျာလည်း သနားတော့ သနားစရာပါပဲ လား”

ဒီစကားကို ညှို့မင်းက လက်မခံ။ လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲသို့ ရေနွေးကြမ်း ကျင်းသောက်ရင်း ငြင်းသည် ။

“ဘာမှ သနားစရာမလိုဘူး ဟေ့ကောင်၊ ဒါ ယောက်ျားတို့ ရဲ့ နေးချားပဲ၊ ဒါဝင်ရဲ့ သီအိုရီအရ ဆိုရင် ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ်တွေအတိုင်း ဖြစ်

လာတာ

လူဆိုတာ သဘာဝအတိုင်းသွားတာ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ထူးတယ်လို့ ပြောပြော အခြေခံကတော့ သဘာဝအတိုင်းပဲ၊ သဘာဝတရားကြီးပေါ်မှာ အခြေခံထားတာ....

အရမ်းထူးဆန်း အံ့ဩစရာကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေဟာလည်း သဘာဝတရားတွေကပဲ ဖြစ်လာတာ”

တစ်ခုခုဆိုလျှင် ဒိုင်တွေ အရမ်းထုတ်တတ်သော ညှိမင်းကို မိုးကိုက အမြန်လက်ကာပြရင်း မှ ...

“တော်ပြီ တော်ပြီ နော် သူငယ်ချင်း၊ ရှင်းပြချင်တဲ့ စေတနာကို လေးစားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားကို ဒီနားတင်ပဲ ရပ်ထားလိုက်တော့

ဘယ်လောက်ပဲ လှလှ ရင်ထဲမှာ ကတော့ ဖူးသစ်ညှိမှ ဖူးသစ်ညှိပဲ”

မိုးကို လိုက်မည့် ကောင်မလေးက ဖူးသစ်ညှိဟု အမည်တွင် လေသည် ။ သူမလေးသည် မဆိုးပါ။ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် ဖူးဖူးသစ်သစ် လေးဖြစ်လျက် လန်းတော့လန်းပါသည် ။ သို့သော် အဲဒီ အလန်းများ သည် သူ့မျက်စိရှေ့ ဆယ်ပေလောက်သာကွာသည့် စားပွဲဝိုင်းမှ အလန်းစား လေးနှင့် ယှဉ်လျှင်တော့ ဆယ်နှစ်စာလောက် ပြတ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ သူ ပိုပြောတာမဟုတ်ပါ။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ၊ မြို့ထဲမှာ ၊ ကျောင်းမှာ ၊ သင်တန်းမှာ ၊ နောက်ဆုံး ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးမှာ မိန်းမ ချောချော အများကြီးတွေ့ခဲ့ဖူးသည် ။ ဒီတစ်ယောက်ကတော့ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ ရင်ထဲကို ဝင်ပါ သည် ။

“ဘယ်လိုလဲ ဂနိုင်း၊ မင်း ငြိသွားပြီမဟုတ်လား၊ ကြိုက်သွားတယ် မဟုတ်လား”

ဖိုးဂျီက သေချာနေသော မျက်လုံးများ ဖြင့် သူ့ကိုမေးဆတ်ပြရင်း မေးသည် ။ သူက ပြုံးကာ ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ မိုးကိုက ဖိုးဂျီကို မကြည် သူပီပီ။

“မင်းရော မကြိုက်ဘူးလား”

“ကြိုက်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လဲ။ ဒီဝိုင်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ လေးကောင်လုံး ကြိုက်နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ဂနိုင်းကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ သုံးယောက်က သူ့ကို လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

သူက အဲဒီလိုပြောလာသော ဖိုးဂျီကို ဘာလဲဟူသော အထာဖြင့် မျက် ခုံးပင့်ကြည့်မိသည် ။ ဖိုးဂျီက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်နေကျအတိုင်း ဟန်ပါ ပါတွန့်ပြကာ.....

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ညိုမင်းဆိုလည်း ကြိုက်သာကြိုက်တာ၊ လိုက်မ လားမေးရင် မလိုက်ဘူး ပြောမှာ ပဲ၊ ငါလည်း ငါ့ဇယားနဲ့ ငါ ရှိပြီးသား၊ ဇယားတွေက များ နေလို့ တောင် မနည်းရှင်းနေရတာ မိုးကိုလည်း သူ့ဇ ယားနဲ့ သူ

မင်းကတော့ ဇယားရှင်းနေတဲ့ သူ၊ ပြီးတော့ အာရုံအရ မင်းလိုက်ရင် ရမယ်ဆိုတဲ့ Sense တွေ ငါ့ဆီမှာ ရှိနေတယ်၊ မင်း စတိုင်၊ မင်းတော်လ် ကီနဲ့ ဆို လန်းလောက်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘိုးတော်ဂျီ မြင်တာလေးကို ဆက်ပြောပါဦး”

“မနောက်နဲ့ သားကြီး၊ အကောင်းပြောနေတာ၊ မင်းသာ သူ့ကို လိုက် မယ်ဆိုရင် ငါတို့ အားပေးတယ်ကွာ၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း ကြိုက်တယ်ဆိုရင် လိုက်ပါလား၊ မင်းရုပ် မင်းရ ည်နဲ့ ဆိုရင် ရနိုင်လောက် ပါတယ်”

“အေးကွာ၊ ဘာပဲပြောပြော သူနဲ့ ချစ်ရတာတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းမှာပဲ၊ မင်းစိတ်ဝင် စားတယ် မဟုတ်လား၊ လှုပ်ရှားလိုက်စမ်းပါ”

သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မြှောက်ပေးနေလျှင် သူက တဟားဟား အော်ရယ်မိလေသည်။ သူ့ရယ်သံက နည်းနည်းများတောင် ကျယ်သွားသလားတော့မသိ။ တစ်ဖက် ဝိုင်းမှ သူမက ဘာရယ်မဟုတ် ဒီဘက်သို့ လှမ်းကြည့်တာနှင့် ကြုံသည်။ သူကလည်း အဲဒီဘက်ကို တစ်ချက်အကြည့်။ ခဏလေး တကယ့်ကိုမှ ခဏလေးပါပဲ။ ကြိုတင်ချိန်းဆိုထားခြင်းမရှိသော အကြည့်နှစ်ခုတို့ သည် ဘာကြောင့် များ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သွားဆုံဖြစ်ကြတာပါလိမ့်။ သူတို့ အကြည့်ချင်းဆုံချိန်မှာ နှစ်စက္ကန့် သုံးစက္ကန့်လောက်သာ ရှိနိုင်သော်လည်း သူ့အတွက် တစ်နာရီ လောက်ဟု ထင်ရသည်။

ဒါဟာ ဘာကြောင့် ပါလဲ။ ဒီအဖြေကို ဘယ်သူဖြေနိုင်မှာ တဲ့လဲ။ သူမကတော့ သူ့ကို ဆက်ကြည့်မနေတော့ဘဲ မသိမသာဟန်နှင့် အကြည့်လွှဲသွားသည်။ သူကတော့ သူမကို တစ်မိမိစိုက်စိုက်ကြည့်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။ သူမ။ သူမရဲ့ နူးညံ့လွန်းသော အသွင်သဏ္ဌာန်သည် သူ့စိတ်ကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆွဲဆောင်နေသလိုပဲ ခံစားရပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း တကယ်ကြွေသွားပြီနဲ့ တူတယ်.. မေးတာတောင် မဖြေနိုင်ဘဲ မျောနေ လိုက်တာ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူနဲ့ ကိုယ် နှစ်စက္ကန့်လောက် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားလို့ပါ”

“အောင်မယ် ... သာသာတိုးတိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနှစ်စက္ကန့်လေးဟာ နှစ်နာရီလောက်လို့ ထင်ရတ

ယ်၊ အဲဒီ မန်မိုရီဟာ ရင်ထဲကိုရောက်သွားရင်တော့ နှစ်လလောက် မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးထင်တယ်၊ ဘာသဘောလဲ တော့ မသိဘူး”

“ဘာသဘောလဲမှ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်း သူ့ကို ချစ်ဖို့ သဘောအစပဲ”

“ချစ်ဖို့ ”

သူက ဖိုးဂျီရဲ့ စကားကို သံယောင်လိုက်ကြည့်မိသည် ။ အချစ်ဆိုသော စကားလုံးလေးနှင့် မျက်စိရှေ့မှာ ထိုင်နေသော သူမကို တွဲစပ်စဉ်းစားကြည့်လျှင် နည်းနည်းတော့ ရင်ခုန်ဖို့ ကောင်းသည် ဟု ထင်ပါသည် ။ အစဉ်သဖြင့် လွတ်လပ်သန့်စင်နေသော သူတို့ ရဲ့ နှလုံးသားများ သည် အချစ်တစ်ခု ကို ခံစားရင်ခုန်ဖို့ ရာ အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြသည် ။

သူ တစ်ခါမှ မချစ်ဖူးသေးပါ။ သီချင်းတွေထဲမှာ ခံစားကြသလို တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရူးရူး မူးမူး အသည်းအသန် ချစ်ကြည့်ချင်ပါသည် ။ ဖိုးဂျီကတော့ သူတို့ အုပ်စုထဲတွင် အချစ်ကို အစောဆုံး တွေ့ရှိသူမို့ သူတို့ ရဲ့ စီနီယာဟု ပြော၍ ရသည် ။ ရင်ထဲမှာ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ရသော ကောင်မလေး တစ်ယောက်အပြင် အီစီကလီလေးတွေလည်း အရန်ထားရှိသေးသည် ။

“အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအရာမျိုးလဲ၊ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မှ အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်လာတာ လား၊ ဒါမှ မဟုတ် အချစ်ဆိုတာ အစကတည်းက ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ရှိပြီးသားလား”

သူမေးခွန်းကို သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ပါ။ သူကတော့ သူမကို တစ်ခါထပ်ကြည့်ပြီး ငေးမိပြန်သည် ။ သူမက ဆီချက်လား ရှမ်းခေါက်ဆွဲလား မကွဲပြားသော အရာ တစ်ခုကို တူနှင့် သေသပ်စွာညှပ်လျက် ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်နေသည် ။ ပြီးတော့ ဣန္ဒြေရှိရှိ

ဝါးနေသည် ။ ခဏနေတော့ ဟင်းချိုတစ်ခွန်းကို ခပ်သောက်သည် ။
အားလုံးမှာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပဲ ဖြစ်ပါသည် ။

“အိုကေ ... မင်းတို့ မဖြေနိုင်ဘူးနော်၊ ငါလည်း ငါ့ဘာသာ မဖြေနိုင်
ဘူး၊ အချစ်ကိုတွေ့ထား တဲ့ ဖိုးဂျီရော မင်းလည်း မဖြေနိုင်ဘူး မဟုတ်
လား”

ဖိုးဂျီကလည်း မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် ...

“စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်၊ မေးခွန်းက စိတ်ဝင်စားဖို့ တော့ ကောင်းသား
”

“အင်း ... လောလောဆယ် စိတ်အဝင်စားဆုံးကတော့ သူပဲ”

သူက မိန်းကလေးကို အသာအယာ မေးဆတ်ပြလျှင် ဘော်ဒါတွေက
လက်မထောင်ပြကာ ဆက်လုပ်ဖို့ အားပေးကြသည် ။ သူသည် လက်ဖ
က်ရည်ကို တစ်ငုံငုံလိုက်ပြီးနောက် အကြည့်ကို သူမ ထံသို့ တစ်ချက်လွ
တ်လိုက်မိပြန်သည် ။ ဘယ်အချိန်ချိန်ကြည့်ကြည့် သူမက ရင်ခုန်စရာ
ကောင်းနေ ဆဲ။ လေတစ်ချက်အနော့မှာ ဆံနွယ်တွေ ဝေ့ဝဲသွားပုံကလ
ည်း ကဗျာတစ်ပုဒ်လိုပဲ ဖြစ်သည် ။

အိုကေ ... ကိုယ်တိုင်ရေးကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သူ ရင်ခုန်ကြည့်ချင်ပါ
သေးသည် ။ နှလုံးသားသည် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ချစ်ဖို့
အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့၏။

* * *